

Maastricht, 25 jan. 1959
Turennestraat 21,

Hooggeachte Heer Harry Prick,

Nu heb ik toch tussen de bedrijven door d.w.z. enkele dagen niet fit te zijn in dit geval, vier dagen naar het adres van Lambert Tegenbosch gezocht en het niet gevonden. Het is er, ergens in mijn schrijf-rompslomp, maar waar? Wilt U het mij laten toekomen, want ik moet Van Oorschot toch schrijven en dan zal ik meteen het ex. ter (eventuele) bespreking van en voor L. Tegenbosch ter sprake brengen.

Indertijd, toen Karel Reijnders met Margrit trouwde in Montreux of daar ergens in Zwitserland, heb ik hun een gedichtje geschreven, waarin de regel voorkwam.

„geef elkander Uw gezicht“...
ook dat heeft daar een goed effect voortgebracht. Met gezichten jongleren is een van mijn liefste bezigheden, naar het schijnt.

Nu moet U me wel één groot plezier doen en dat is, de arme dichter niet met bloemen te plagen. U kunt hem nog menig plezier doen met hem behulpzaam te zijn bij zijn pappassen, ik denk b.v. aan „Tocht“ e.d. Dus U komt niet in het krijt bij mij, maar ik bij U. Wilt U mij dit beloven, nl. niet eens uit de band te springen en dus geen bloemen te sturen!?!)

Met de „Tocht“ heeft het overigens geen haast. Ik heb U de realisatie van een belangrijke schakel in mijn dichtwerk onder Uw hoede gesteld. Beter blijk van waardering en gerustheid in Uw competentie kan ik U moeilijk geven. Laat Lilly maar betijen met de verhuizing
(Zij vergeve mij, dat ik in gedachten, niet altijd Lily
schrijf)

Ik hoop, dat U veel genoeg moogt beleven aan het boek van Jellinek. Als ik er met mijn ogen niet zo slecht voorstond, zou ik er zelf nog een keer te meer genoeg aan hebben, waar ik nu al zo benieuwd ben naar Uw poëem met zulke parfumistische inslag.

2)

Al wat U voor mijn poëzie doet, is mij zeer welkom, alleen moet ik met alles even wachten tot na de boekenweek eind Febr-begin Maart.

Bibliofiele uitgaven zijn altijd schade-
posten en moeten altijd gesubsidieerd worden.
Het antwoord van G.H. v. Gravesande zal
mij benieuwen, want indertijd hebben bevoor-
derders van mijn poëzie zich veel moeite ge-
daan bij de Bibliophilen-vereniging „De Roos“
om drie grote gedichten o.a. „de Namiddag“
typografisch-mooi uit te geven; maar
dat moest op de kosten afstuiten en mis-
schien ook omdat de 3 gedichten te lang waren.
Maurice Laudy heeft niets meer laten van
zich horen op dit terrein, nadat hij met zijn
Roodkapje een baby ~~hebben~~ heeft uitgegeven en nie
op de Renildis-pers.

Als de Suite „Ballet de Coeur“ de censoren
van Roeping kan passeren is er zeker geen
bezwaar mijnerzijds, ook plaatsingen van in
„Roeping“ te bevorderen.

Tot zover de beantwoording van Uw brief
van 17 dezer. Over naar die van 20 januari.
Het is niet mijn bedoeling geweest, dat het
„Ballet de Coeur“ andere personen dan Lily en
U danspasjes (geestelijke althans) te laten
voortbrengen. Het zijn vooreerst gevaarlijke
tekstjes, die alleen door juist-in-minnende-
toestand-zich-bevindenden kunnen worden gesavoureed. Bui-
tenstaanders, vooral collegaatjes, vinden deze
dingen toch nooit zo bijzonder, wijl zij niet iets
dergelijks kunnen naar voren brengen om op
te zeggen; met een kleine jaloezie dus er bij
inbegrepen. Medeleven of medebegrip is
van die kant steeds zeer onwaarschijnlijk.
troost U haar dus met al de machten, die
tot Uw beschikking staan.

Groeperingen van mijn gedichten tot lees-
balletten is voor mij niet nieuw. Reeds lan-
ger heb ik er Fernand Lodewick over gespro-
ken. Het is met de balletten met mij zo:
ik houd van de ballet muziek, de ballet dé-
cors de theatre en de costumes, maar ik
geef niets om het gehuppel op de scène met
de balletbeentjes of -benen.

3)

Voor de „opdrachtjes“ in de beide bundels zal
ik (hoop ik) nog zorgen en ze U separaat
laten toekomen. Vanavond wil ik deze brief
in Uw richting de deur uit.

Herhaling: er is werkelijk niets, waarmede
U mij een plezier kunt doen, dan juist met
b.v. de verzorging van de „Tocht“. Nogmaals
dus geen bloemen: ik heb de bloemen lief,

dat bewijst heel mijn dichterschap, maar zij behoeven voor mij niet afgesneden en bekostigd te worden. Het schone, wat van mens tot mens uitgaat, al heeft het geen zichtbare kleur, is mij dierbaarder dan de tere of modernere tinten van de bloemen.

Leest U Lily maar eens (of vaker) zo expressief mogelijk mijn „Franse Les” voor; het is vooral een geschikte lectuur bij koud weer.

Maar nu moet ik staken, ook voor mijn arme ogen. Geeft elkander nu ook Uw gezicht, met alle precauties, maar overigens onvervaard en neemt maar aan, dat (en hoe) ik zou glimlachen, als ik het zag. Weest met Lily samen héél hartelijk gegroet tot weder-contact van

Pierre Kemp [handtekening]